

De satijnen mantel, met zilverveunzende sterrenparels, hong opengeplooid in het zwerk en verbeidde den bruidegom en de welbemide maagd.

En zij dwaalde; bij klaarte, en bij donker, verslonden in onbekende gedachten, voelende, een onbekend ruischen in haar zoet-lief-brandend hert, zocht zij de stille eenzaamheid.

En uit de diepte harer ziel zong eene stem, nu klaar en helder van liefde, dan weemoedig en zacht perelende, twijfelend of heure min geschat, geloofd, aanhoord was.

Zij droomde... en 't verre-onzekere levensverschiet ging duidelijk voor haar binnenste open; en zij dacht, en zij zag hem gevonden; en hij legde zijne linkerhand onder haar fluweelfijn hoofd, en met zijne rechter omarmde hij haar; en zij verzonken in heilig zoenen en zalig samenzijn.

En zij droomde... heure zachte wangen kleurden als twee hoogroode rozen en hare mooie oogen schitterden als zonnen.

En door het dumster dicht geboomte dreupelde verkwikkende hemelendauw; en de eeuwenoude eiken, als verjongd, ritseruiselden met hare ziel het lied der liefde.

O Liefde! Godsgenucht! die in den zonnen wagen, versierd met maan en starren, met heel het hemelsch heir, van uit den hoogsten hemel, in vure zoet als wijn, op aarde, 't maagdenhert kwaamt in verrukking streelen!